

Θερίζω καὶ άλωνίζω: Ἄσμ.

Μ' αὐτὰ τρυγῶ, μ' αὐτὰ πατῶ, μ' αὐτ' άλωνοθερίζω.

άλωνοθύμαρο τό, Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλῶνι καὶ θυμάρι.

Τὸ φυτὸν ἀλογοθυμάρι, ὁ ἰδ.

άλωνοτόπιν τό, Χίος κ. ἀ. ἀλωνοτόπι Λεξ. Βλαστ. ἀλωνοτόπ' Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀλωνοτόπιον.

1) Τόπος, εἰς τὸν ὅποιον ὑπάρχει ἀλώνιον. 2) Τόπος κατάλληλος δι' ἀλώνισμα.

Συνών. ἀλωνότοπος.

άλωνότοπος ὁ, Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) Τήλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλῶνι καὶ τόπος.

Ἀλωνοτόπιν, ὁ ἰδ.

άλωνόφτερο τό, ἀμάρτ. ἀλωνόφτιον Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλῶνι καὶ φτερό.

Ὁ περὶ τὸν χώρον τοῦ ἀλωνίου χαμηλὸς τοιχίσκος ἢ ἀντὶ τούτου σειρὰ ὀρθίων πλακῶν διὰ νὰ μὴ διασκορπίζονται ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὰ ἀλωνιζόμενα σιτηρά.

άλωνοφύλακας ὁ, Λεξ. Ψύλλ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀλωνοφύλαξ.

Ὁ φύλαξ τοῦ ἀλωνίου.

άλωνοχάραρο τό, Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλῶνι καὶ χαράρι.

Μέγας τρίχινος σάκκος χρησιμοποιοῦμενος διὰ τὴν μεταφορὰν ἀχύρων ἐκ τῶν ἀλωνίων.

άλωνόχορτο τό, Σίκιν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλῶνι καὶ χόρτο.

Φυτὸν τι.

***ἀλώνω**, ὦνω Καππ. (Φάρας.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλῶνι, παρ' ὁ καὶ ὦνι.

Ἀλωνίζω.

ἄμα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ. ἀ.) Τσακων. ἄμ-μα Σύμ. κ. ἀ. ἄμ' Καππ. (Ἀραβάν. Σίλατ.) ἄμὰ Λευκ. ἄμαν Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἡπ. Κύπρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Τρίπ. κ. ἀ.) Χίος (καὶ ἄμα) ἄμας Κρήτ. (Βιάνν.) Κύπρ. (καὶ ἄμα) ἄμε Σίφν. ἄμο Πόντ. (Ἰοφ.) ἄμὸ Ζάκ. ἄμον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄμὸν Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἀ.) ὄμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ὄμο Πόντ. (Ἰοφ. Σούρμ.) ὄμ' Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) ὄμὸν Πόντ. (Ἀμισ.) σάμα Καππ. σάμο Καππ. (Φάρας.) σάμον Καππ. σαμοῦ Καππ. (Φάρας.) χάμα Καππ. χαμοῦ Καππ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἄμα. Ὁ τύπ. ἄμαν καὶ ὡς σύνδ. κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐπίσης χρονικοῦ συνδ. ὅταν, ὁ δὲ ἄμε κατὰ τὸ ὅτε. Τὸ σ τοῦ σάμα πιθανῶς προῆλθεν ἐκ συνεκφορᾶς, τὸ δὲ χ τοῦ χάμα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Τουρκ. μορίου ha.

Α) Ἐπιρρηματ. 1) Ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, ἀμέσως, ταχέως Ἡπ. κ. ἀ.: Φρ. Ἀμαν κι ἄμα (τάχιστα) Ἡπ. β) Ἀκολουθῶς, ὕστερον Λευκ.: Νὰ πῶ δότε μου τὸ νερὸ καὶ ἄμὰ σὰς κουβεντιάζω. Συνών. ἔπειτα, κατόπιν, ὕστερα.

2) Ἐπὶ τρόπου, ὡς, καθὼς Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ζάκ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ἰοφ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀμὸ βόιδι Ζάκ. Ἀμον ἐμὲν εἶσαι κ' ἐσὺ Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. Ἀμὸν τ' ἐμὸν τὸ πορπάτεμαν ἔδ' κ' ἐκεῖνος (καθὼς τὸ ἰδικόν μου περπάτημα ἔχει καὶ ἐκεῖνος) Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀμον τὸ λέγω θ' εὐτάς (καθὼς λέγω θὰ κάμης) Χαλδ. Τὰ αἵματα ἔτρεξαν ὁμοποτάμ' Σούρμ. Εἶναι κρύο ὄμ' τὸν πάγο Στενήμαχ. Ἀμον παλαλὸς ἐν' (παλαλὸς = παλαβός, τρελλός) Τραπ. Χαλδ. Ἀμον πῶς; (κατὰ τίνα τρόπον;) Τραπ. || Ἄσμ.

Τ' ἄνιμον τρώει τὸ σίδερον καὶ τὸ σκολέκ' τὸ μῆλον κ' ἐσὺ ἔφρας τὴ νῶτη μου ποῦ ἔτον ἄμον μῆλον

(ἄνιμον=πῦρ, νῶτη=νεότης) Χαλδ. Συνών. ὅπως, σάν.

3) Ὡς πρόθ. μετ' ἐνάρθρου αἰτιατ., ὁμοῦ, συγχρόνως Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἀμισ. κ. ἀ.): Ἀμ' τ' ἐκεῖνο (μαζί με ἐκεῖνον) Ἀραβάν. Ὁμὸν τ' ἄλογον ἔρθην (μαζί με τὸ ἄλογον ἦλθεν) Ἀμισ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. πβ. Ὁμ. Π 257 «ἄμα Πατρόκληφ... ἔστιχον». Συνών. ἀντάμα, μαζί.

Β) Ὡς σύνδ. 1) Ἐπὶ χρόνου, μόλις, εὐθύς ὡς κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ἰοφ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ἀμα πῆρα τὸ γράμμα σου, ἦρθα ἀμέσως. Ἀμα ξημέρωσε, ξεκινήσαμε γιὰ τὸ χωριὸ κοιν. Ἀμας ἦρτεν, εἶπεν του Κύπρ. Ἀμα τρώς, ἔλα Οἶν. Ὁμα πιάσ' τῶρα τοῦ χ'νόπουρου, ρίχ'ν' μὴ τ' ἀσκι (εὐθύς ὡς ἀρχίσῃ τὸ φθινόπωρον, ρίπτει ραγδαίως βροχὰς) Αἰτωλ. Ἀμα γ' ἐκιάτζει (τὸ ἔπιασε) Τσακων. Ἀμον τὸ εἶδε με, ἔφυνεν Τραπ. Χαλδ. Ἀμον τὸ ἔρθεσαι (μόλις ἔλθης) Κερασ. Ἀμον ἔφασεν κ' ἐξῆβεν (μόλις ἔφαγεν ἐξῆλθεν) Τραπ. Συνών. μόλις. β) Ὅτε, ὁπότε πολλαχ. καὶ Καππ. (Φάρας.): Ἀμαν ἔρχ' τὸ βράδν Πάρ. (Λεῦκ.) Ὁμα πάον Αἰτωλ. Σαμοῦ ἦτον βραδὺ ἀτσεῖ 'ς σὴν ἡμέραν (ὅταν ἐβράδευασεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν) Φάρας. Συνών. ὅταν. 2) Ἐπὶ ὑποθέσεως, ἐάν κοιν.: Ἀμα δὲ θέλῃς, δὲν τὸ κάνεις. Ἀμα δὲν ἔρθῃς ὡς τὸ μεσημέρι, ἐγὼ θὰ φύγω. Ἀμα δὲ γυρέψῃς, μὴν περιμένῃς νὰ σοῦ δώσουν κοιν. Ἀμε πὰς περπατῶντα, 'ἐν κάνεις ἔξοδα ('ἐν=δὲν) Σίφν. Ἀμα δὲ ξέρ'ς, νὰ μὴ μ'λᾶς Ἰμβρ. || Παροιμ. φρ. Ἀμα δὲ διορίζαμ', δὲ ζ'διορίζαμ' (ἂν δὲν ταιριάζαμε, δὲν συμπεθεριάζαμε. Ἐπὶ ἀνθρώπων ὁμοίων χαρακτήρων) αὐτόθ. Συνών. ἂν.

ἄμα ἢ, Πόντ. (Κερασ.) ἄμα Χίος ἄμια Χίος

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄμη. Ἡ λ. καὶ μεσν. = δρέπανον.

1) Πτυάριον στενὸν καὶ ἐπικαμπὲς πλάτους τεσσάρων δακτύλων μετ' αὐλοῦ προσηρητημένου ἐπὶ στειλεοῦ ἐνὸς περίπου μέτρου χρήσιμον διὰ τὴν ἀνάμειξιν τῆς ἀσβέστου, ὅταν σβήνουν αὐτήν, τὸν καθαρισμὸν τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τῶν χαλίκων καὶ τοῦ βορβόρου καὶ ἰδίᾳ τῆς γῆς τῶν σχίνων διὰ νὰ μὴ ἀναμειγνύεται ἡ ρέουσα μαστίχη μετὰ τῶν χαλίκων καὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν Χίος. Πβ. καὶ ἀμνίδι.

2) Ὅργανον θερισμοῦ, δρέπανον Πόντ. (Κερασ.): Παροιμ. φρ. Ἡ ἄμα καὶ τ' ἀλώνιν ἐπόμεναν ἀτον (ἐπὶ τοῦ ἐκ θεομηνίας ἢ ἄλλης τινὸς συμφορᾶς περιελθόντος εἰς δυστυχίαν).

ἀμάαλη ἢ, Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ πρωτόγαλα τῶν ἀγελάδων καὶ τῶν αἰγῶν.

